

Vi er godt tilfredse med, at ministeren har sat arbejdet i gang for at skabe et beslutningsgrundlag og er villig til allerede i denne folketings-samling at fremsætte forslag, der skaber de generelle ens vilkår for den finansielle sektor.

Vi har altså ikke brug for at få vedtaget et beslutningsforslag, som det foreliggende. Vi har bare brug for at handle. Regeringen kan selv tage initiativer, og det er vi godt tilfredse med.

Erik Larsen (V):

I Venstre er vi af den opfattelse, at der kan være god grund til at se på, om den udvikling, der har været inden for forsikrings-selskaber og realkreditinstitutter i retning af de såkaldte finansielle supermarkeder og også de meget tætte samarbejdsaftaler mellem disse selskaber og bankerne, gør det rimeligt at sidestille banker, forsikrings-selskaber og realkreditinstitutter, når det gælder direktørers og bestyrelsesmedlemmers ansvar og pligter – og selvfølgelig også forbud.

Spørgsmålet er, om man i denne forbindelse, når ministeren nu alligevel har givet tilsagn om at se på de forskellige sektorer, ikke også skulle se på pensionskassernes forhold og deres direktørers og bestyrelsesmedlemmers ansvar og pligter. Det er ikke nævnt i forslaget, men jeg synes, det er relevant, når man alligevel skal se på hele området, at få disse selskaber med ind i en analyse.

Det er også mit indtryk, at erhvervsministeren, som det fremgik af udtalelserne, er villig til at se på en eventuel lovgivning, og det er vi tilfredse med.

På den baggrund vil Venstre gå ind i et positivt udvalgsarbejde om dette beslutningsforslag, hvis det er det, der skal til.

Pernille Sams (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi enige i, at der trænges til en sammenligningsøvelse mellem regelsættene for ansvar m.v. i de finansielle virksomheder. Når reglerne i dag er forskellige, skyldes det jo først og fremmest, at der er forskellige beskyttelseshensyn i de forskellige typer virksomheder, men når virksomhedsgrænserne i den finansielle sektor flyder sammen, så den bliver én stor butik – et finansielt supermarked, som nogle ville kalde det – så kan det også komme til at virke tilfældigt og kunstigt at opretholde forskellene i lovgivningen. Derfor er der god brug for en nærmere analyse af området.

Ligeledes mener vi, at det kan være af værdi at få defineret visse af elastikordene i lovgivningen, f.eks. ordet spekulation. For alle parter vil det være rart at vide, hvad det i virkeligheden dækker, så man ved, om man bevæger sig på den rigtige eller den forkerte side af lovens bogstav.

Så vi er positive over for intentionerne i dette beslutningsforslag, og vi er glade for erhvervsministerens melding her i dag, hvorefter regeringen går konstruktivt ind i problemstillingen og kommer med de nødvendige udspil.

Frank Bøgh (SF):

Der kan og skal ikke herske tvivl om, at SF støtter ethvert fornuftigt initiativ for grundigt at analysere og eventuelt efterfølgende ændre de regelsæt, der er gældende for beslutningstagere i den finansielle verden. En blot sporadisk gennemgang af dagspressen i det sidste halve års tid burde egentlig tænde et hav af advarselslamper.

Vi støtter Fremskridtspartiets initiativ, men ønsker faktisk en lidt strammere formulering. Ud over harmonisering ønsker vi også en opstramning af regelsættet. Pligt og ansvar er de områder, hvor tingene skal strammes lidt op. Det er samfundet som helhed, men også hr. og fru Jensen som individer, der bliver ramt, hvis reglerne ikke er tydeliggjorte og stramme nok.

Som det er i dag, findes der flere regelsæt i den finansielle sektor afhængig af, hvilken del af branchen vi bevæger os i, samt hvilken position bestyrelsesmedlemmet eller direktionen har. Der er altså her flere regelsæt, og det giver selvfølgelig flere fortolkningsmuligheder, det giver flere omgængelsesmuligheder, og der er vel ingen tvivl om, at mulighederne udnyttes optimalt.

Banker, pensions- og livsforsikrings-selskaber og realkreditinstitutter er de virksomheder, hvor regelsættene bør være strammest og naturligvis også i videst muligt omfang være ens. Det skal de være, fordi det netop er i disse sektorer, at det enkelte menneske rammes hårdest, hvis reglerne ikke er klart gennemskuelige og stærkt forpligtende for den enkelte virksomhed.

Det virker heller ikke umiddelbart logisk og forståeligt for almindelige mennesker, at der er de store forskelle på, hvad der er forbudt for direktioner, og hvad der er forbudt for bestyrelser. Der må ligeledes tilstræbes ens ansvars- og straffebestemmelser mellem de finansielle virksomheder; vilkårene bør altså principielt være ens.